

Η συγγραφέας Πένυ Παπαδάκη και το «ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ»

Σάββατο, 21 Νοεμβρίου 2015 - 22:20

Από τη Μαίρη Γκαζιάνη

«Μέσω της μυθοπλασίας, αποδίδω τη δικαιοσύνη που θα ήθελα να υπάρχει» μας αποκαλύπτει η συγγραφέας Πένυ Παπαδάκη.

ΕΡ. Γεννήθηκες στη Θεσσαλονίκη και μεγάλωσε στο Πειραιά, δυο πόλεις που βρέχονται από τη θάλασσα. Τι αντιπροσωπεύει για σένα η απεραντοσύνη της;

ΑΠ. Η θάλασσα πάντα με γοήτευε. Σε όποια φάση κι αν βρίσκεται, τη λατρεύω και τη ταυτόχρονα τη σέβομαι. Η απεραντοσύνη της, από παιδί, έκανε τη φαντασία μου να καλπάζει. Αντιπροσωπεύει για μένα, το άγνωστο, το καινούργιο, το φανταστικό.

ΕΡ. Κατά πόσο η θαλάσσια αύρα και τα κύματα επηρέασαν τις λογοτεχνικές ανησυχίες σου;

ΑΠ. Ένα ανήσυχο πνεύμα, είναι παντού ανήσυχο, είτε με θαλάσσια, είτε με βουνίσια αύρα. Οπότε θεωρώ, πως δεν έχει να κάνει τόσο με τα στοιχεία της φύσης, όσο με το ίδιο το πνεύμα.

ΕΡ. Πότε μπήκε στη ζωή σου η συγγραφή;

ΑΠ. Επίσημα, μπήκε πριν έντεκα χρόνια. Το 2014 εκδόθηκε το πρώτο μου βιβλίο ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΙΝΑΣ. Ανεπίσημα όμως, από την παιδική μου ηλικία, όταν αυθόρμητα σημείωνα όπου έβρισκα, ότι με προβλημάτιζε ή με στεναχωρούσε.

ΕΡ. Για πολλά χρόνια ασχολήθηκες με τη λογιστική. Πόσο κοντά μπορεί να είναι τα λογιστικά με την λογοτεχνία;

ΑΠ. Όσο παράξενο κι αν ακούγεται, υπάρχουν κοινά ανάμεσα στα λογιστικά και την συγγραφή, όπως η πειθαρχία και η γρήγορη σκέψη. Έχουμε δει εξάλλου πολλούς συγγραφείς που προέρχονται

από τον κόσμο των θετικών επιστημών, να ασχολούνται με επιτυχία με τον γραπτό λόγο.

ΕΡ. Σύμφωνα με το βιβλίο σου τα «Παιχνίδια ζωής» μας καθοδηγούν ή τα καθοδηγούμε;

ΑΠ. Άλλοτε μας καθοδηγούν, κι άλλοτε τα καθοδηγούμε. Υπάρχουν φορές που έρχονται στη ζωή μας κάποιες καταστάσεις, που δεν τις περιμένουμε, ούτε είμαστε προετοιμασμένοι γι αυτές. Μοίρα, τύχη, σύμπτωση; Όπως και να λέγεται, μέσω αυτών των καταστάσεων αποκτούμε την εμπειρία για να διορθώνουμε τα κακώς κείμενα της ζωής.

ΕΡ. «Αντίο φιλενάδα» είναι ο τίτλος ενός άλλου βιβλίου σου. Τι σημαίνει για σένα φιλία;

ΑΠ. Η φιλία είναι ιερή για μένα. Είναι τα αδέρφια που επιλέγουμε να έχουμε στη ζωή μας, αλλά κι αυτά που μας επιλέγουν στη δική τους ζωή. Δεν την λέω συχνά τη λέξη «φιλενάδα», αλλά όταν την λέω, την εννοώ.

ΕΡ. Όταν βρεθούμε «Χωρίς δίχτυ ασφαλείας», πόσο εύκολο είναι να δημιουργήσουμε μια 2^η ευκαιρία;

ΑΠ. Μα όταν έχουμε δίχτυ ασφαλείας, βαδίζουμε εκ του ασφαλούς και δεν ψάχνουμε για άλλες ευκαιρίες. Όταν το χάσουμε όμως, αναθεωρούμε, τα μέχρι τότε δεδομένα και κοιτάμε να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας με όσες ευκαιρίες μας δοθούν ή δημιουργήσουμε.

ΕΡ. Το ζεϊμπέκικο θεωρείται κυρίως αντρικός χορός. «Το ζεϊμπέκικο της Κατίνας» τι αντιπροσωπεύει;

ΑΠ. Αντιπροσωπεύει τη λεβεντιά, την ελευθερία, τον αυτοσχεδιασμό, τον πόνο, τη λύτρωση. Ποιος είπε ότι μια γυναίκα δεν διαθέτει αυτά τα στοιχεία στον χαρακτήρα της; Η δική μου Κατίνα, τα είχε όλα αυτά, σε υπερθετικό βαθμό.

ΕΡ. «Οι κόρες της αυγής», η μια με συναισθηματική και η άλλη με σωματική αναπηρία. Ποια από τις δυο αναπηρίες πονάει περισσότερο;

ΑΠ. Την ερώτηση αυτή, την έχω κάνει κι εγώ στους αναγνώστες μου και η πλειοψηφία για να μη πω παμπηφεί απάντησε πως πονάει περισσότερο η συναισθηματική αναπηρία. Ένας συναισθηματικά ανάπηρος άνθρωπος, δεν μπορεί να χαρεί τίποτε, σε αντίθεση με ένα σωματικά ανάπηρο που μπορεί να καταφέρει πολλά!

ΕΡ. «Φως στις σκιές» είναι το πιο πρόσφατο βιβλίο σου. Το φως δημιουργεί τις σκιές. Πως γίνεται το φως να τρυπώσει μέσα στις σκιές και να τις φωτίσει;

ΑΠ. Εφόσον το φως δημιουργεί τις σκιές, έχει και τη δύναμη να τις εξαφανίσει. Το θέμα είναι που επιλέγει κανείς να ζήσει. Στο φως ή στο σκοτάδι. Μεταφορικά, το φως, είναι ζωή, χαρά, δύναμη, αισιοδοξία. Ενώ το σκοτάδι είναι τα ακριβώς αντίθετα.

ΕΡ. Στο βιβλίο καταπιάνεσαι μ' ένα σκληρό θέμα που αφορά τα ναρκωτικά. Πως εμπνεύστηκες την ιστορία;

ΑΠ. Τα θέματά μου είναι κοινωνικά και η ίδια η κοινωνία μου δίνει υλικό και ερεθίσματα για να γράφω. Έτσι έγινε και με το ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΣΚΙΕΣ, δεδομένου ότι την εποχή που γράφτηκε οι ειδήσεις είχαν σαν πρώτο θέμα την εξάρθρωση μιας σπείρας, που διακινούσε μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών. Ως άνθρωπος αλλά και ως μητέρα που αγωνιά για τα παιδιά της και τα παιδιά όλου του κόσμου, αποφάσισα να γράψω αυτό το βιβλίο, και να μοιραστώ τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς μου με τους αναγνώστες.

ΕΡ. Οι καλοί ανταμείβονται, οι κακοί τιμωρούνται. Συμβαίνει το ίδιο στην πραγματική ζωή;

ΑΠ. Δυστυχώς όχι πάντα, αλλά μέσω της μυθοπλασίας αποδίδω τη δικαιοσύνη που θα ήθελα να υπάρχει.

ΕΡ. Υπάρχουν όμως και οι αθώοι που πληρώνουν το τίμημα. Τελικά για να επέλθει η κάθαρση πρέπει κάποιοι να «θυσιαστούν»;

ΑΠ. Μέσω της «θυσίας» περνάει το μήνυμα «μη κάνεις ποτέ ότι δεν θέλεις να σου κάνουν». Γιατί πονάει πολύ όταν από θυσιαστής γίνεσαι θυσιαζόμενος.

ΕΡ. Ο κόσμος των ναρκωτικών δεν αναλύεται στο βιβλίο, παρ' όλα αυτά όλο το θέμα του στρέφεται γύρω από αυτά και τις επιπτώσεις του στις δυο πλευρές, των χρηστών και των εμπόρων. Ποιο μήνυμα ήθελες να στείλεις στους αναγνώστες σου;

ΑΠ. Το θέμα των ναρκωτικών δυστυχώς είναι και θα είναι πάντα επίκαιρο όσο οι ιθύνοντες δεν επιδεικνύουν γενναιότητα για την πάταξή του. Επομένως η ανάλυση του, θεωρώ πως ήταν περιττή. Το μήνυμα του βιβλίου είναι πως πρέπει να μιλάμε ανοιχτά όταν υπάρχει τέτοιο θέμα, να ζητάμε βοήθεια από τους κατάλληλους φορείς και μένουμε ενωμένοι απέναντι στο τέρας των καιρών.

ΕΡ. Η ηρωίδα του βιβλίου Ελένη είναι μια καλόβολη γυναίκα χαμηλών τόνων που ενεργοποιείται ή υποχωρεί ανάλογα με τις καταστάσεις. Πιστεύεις ότι ανταποκρίνεται στη σημερινή γυναίκα;

ΑΠ. Η στάση της Ελένης, και της κάθε Ελένης, δεν έχει να κάνει με την εποχή αλλά με τον χαρακτήρα της.

ΕΡ. «Τι πιο όμορφο από τη ζωή που κερδίζεις τη μάχη καθημερινά μαζί της» αναφέρει σ' ένα σημείο η Ελένη. Η ζωή είναι μια καθημερινή μάχη χωρίς ανάπαυση;

ΑΠ. Ναι, η ζωή είναι μια διαρκής μάχη κι αυτή είναι η μαγεία της. Κι όπως γράφω και στα ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΖΩΗΣ άλλοτε σε ρίχνει, άλλοτε τη ρίχνεις, μα το παιχνίδι μαζί της μετράει.

ΕΡ. «Όλα εδώ πληρώνονται» είναι μια φράση του βιβλίου. Πιστεύεις πως πάντα έτσι συμβαίνει;

ΑΠ. Δεν θα το έγραφα αν δεν το πίστευα. Εξάλλου, το έχω δει πολλές φορές να γίνεται πράξη.

ΕΡ. Τι θα ήθελες να πεις ως επίλογο της κουβέντας μας;

ΑΠ. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στους αναγνώστες που αγκαλιάζουν τα έργα μου με αγάπη, και σε σένα που μου έδωσες την ευκαιρία να καταθέσω τις απόψεις μου.